

Arrest

nr. 168 145 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 september 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te K. E. K. B. op [...] 1981.

Op 10 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2015 stelde de arts-adviseur een medisch advies op.

Dit medisch advies luidt wat betreft de toegankelijkheid als volgt:

“Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Een verblijfstitel kan echter niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De kwaliteit van de gezondheidszorg in Algerije is er de laatste jaren erg op vooruitgegaan. Er is een ziekteverzekering die de kosten van medische zorgen dekt voor de verzekerden. Mensen die officieel werken zijn verzekerd, alsook mensen die een sociale uitkering genieten.

Patiënten komen op het juiste niveau van specialisatie terecht via een systeem van doorverwijzing, te beginnen bij een generalist.

De gezondheidszorgen zijn gratis in de publieke sector. De ziekteverzekering dekt 80% van de kosten van medicijnen. Voor mensen die afhankelijk zijn van de Forfaitaire Solidariteitsuitkering (Allocation Forfaitaire de Solidarité) zijn de nodige medicijnen gratis. De Forfaitaire Solidariteitsuitkering is de belangrijkste uitkering in de Algerijnse sociale zekerheid. Deze uitkering is er de sociale uitsluiting van de armen, chronisch zieken en alsook gehandicapten tegen te gaan. De begunstigten hebben dus op deze wijze toegang tot de ziekteverzekering alsook recht op gratis medicijnen. Werkloosheidsuitkering en invaliditeitsuitkering vereisen ruime voorafgaande verzekeringsperiodes en zijn dus niet onmiddellijk toepasbaar voor terugkeerders.

Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Het lijkt overigens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Algerije, het land waar hij ruim 33 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Algerije mogelijk is. Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Algerije.”

Op 3 augustus 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 29/07/2015), hij concludeerde dat:

'Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 3 augustus 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de rechten van verdediging.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, dat bepaalt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

4

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

1. Overwegende dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze ‘op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft’.

¹ Diane MAREEN, *Het motiveringsbeginsel*, in *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, Algemene reeks

Administratieve Rechtsbibliotheek, nr. 1, Die Keure 2006, p. 153, randnummer 208.

² Zie arrest RVV dd. 28/08/2008 nr. 27.055, overweging 2.3. blz 7.

Dat de ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een verzoeker om subsidiaire bescherming om medische redenen dient noodzakelijkerwijze beoordeeld te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat de verweerster helemaal niet gedaan heeft;

3.

Overwegende dat werd aangevoerd in de aanvraag 9ter:

“Verzoeker dient Avonex te nemen om de schade aan het centrale zenuwstelsel bij MS te beperken. De medicatie die hij momenteel in neemt, kan voorlopig de evolutie van de ziekte afremmen. Avonex is in Algerije beschikbaar. Maar de vraag die we ons dienen te stellen is of de medische behandeling/het medicament ook TOEGANKELIJK is in Algerije. Dat is NIET het geval. Verzoeker zal niet kunnen rekenen op een tussenkomst vanwege de overheid en zal bijgevolg de volle prijs van Avonex (m.n. 2400 euro per drie maanden – zie overzicht apotheek “D’Aumale”: Avonex sol inj MCG/0,5ml –stylo prerempl 4 kost 878,80€ waarvan de cliënt 0,50€ betaalt en er voor 878,30€ wordt tussengekomen) dienen te betalen. Als klusjesman verdiende verzoeker ongeveer 120 euro per maand in het zwart. Dit is ruimschoots onvoldoende om de zeer kostelijke medicatie te betalen.

Naast de discussie of de medische behandeling in het land van herkomst aanwezig is dient verzoeker ook te onderstrepen dat de openbare ziekenhuizen in Algerije in een zeer lamentabele staat verkeren. In Algerije bestaan er goede privé ziekenhuizen, maar deze zijn absoluut niet toegankelijk voor een gewone burger.

Over de verdere ontwikkeling van de ziekte bestaat geen zekerheid. Wat men wel weet is dat er op dit ogenblik geen definitieve oplossing bestaat voor MS. Verzoeker zal in ieder geval voor de rest van zijn leven een medische behandeling moeten blijven volgen. Verzoeker is nog jong. Het is dan ook duidelijk dat hij voor zijn leven wil blijven vechten. Hij heeft nood aan een zeer gespecialiseerde medische opvolging die enkel kan geboden worden door de specialisten van het U.M.C. Sint-Pieter die hem al verschillende maanden in behandeling hebben.

Als bijlage vindt u het medisch dossier dat de ernst van de situatie van verzoeker staakt. Men hoeft geen arts te zijn om te begrijpen dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt ernstig is. Dr. S. T. van het departement Neurologie van het U.M.C. Sint-Pieter te Brussel bevestigt de ernst van medische toestand van verzoeker (zie bijlage).

Gezien de huidige omstandigheden, is het vanzelfsprekend dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Algerije. Zijn medische toestand zou er alleen maar door verergeren. De behandelende specialisten in België vinden dat de fysische toestand van verzoeker niet verenigbaar is en blijft met een al dan niet tijdelijke terugkeer naar Algerije. Een eventueel ander advies van de medische raadgever van uw diensten, die geen specialisatie heeft in neurologie, kan niet als even zwaarwichtig beschouwd worden.

Het gebrek aan een adequate behandeling en de nodige medische begeleiding zal nefaste gevolgen hebben op de gezondheidstoestand van verzoeker. Wat rest is een machtiging tot verblijf in België omdat hier die behandeling en opvolging wel voorhanden en toegankelijk is.

Sinds een zevental maanden wordt verzoeker behandeld door specialisten waarin hij vertrouwen heeft. Deze specialisten kennen perfect het medisch dossier van verzoeker en kunnen bij problemen snel en efficiënt interveniëren. De vertrouwensrelatie dokter-patiënt is zeer belangrijk in het genezingsproces, zeker als het gaat om een dergelijke delicate ziekte. Het lijkt dan ook inhumaan deze kans verzoeker te ontnemen. Des te meer als men rekening houdt met het feit dat verzoeker deze behandeling enkel in België kan genieten. De gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoegankelijkheid van de behandeling in Algerije zijn niet verenigbaar met een uitwijzing."

Dat de medische zorgen die onontbeerlijk zijn voor de fysieke integriteit van verzoeker dus absoluut niet toegankelijk zijn in Algerije;

4.

Overwegende dat het verslag van de arts-adviseur stelt over de toegankelijkheid van Avonex in Algerije: "De kwaliteit van de gezondheidszorg in Algerije is er de laatste jaren erg op vooruitgegaan. Er is een ziekteverzekering die de kosten van medische zorgen dekt voor de verzekerden. Mensen die officieel werken zijn verzekerd, alsook mensen die een sociale uitkering genieten.

Patiënten komen op het juiste niveau van specialisatie terecht via een systeem van doorverwijzing, te beginnen met een generalist.

De gezondheidszorgen zijn gratis in de publieke sector. De ziekteverzekering dekt 80% van de kosten van medicijnen. Voor mensen die afhankelijk zijn van de Forfaitaire Solidariteitsuitkering (Allocation Forfaitaire de Solidarité) zijn de nodige medicijnen gratis. De Forfaitaire Solidariteitsuitkering is de belangrijkste uitkering in de Algerijnse sociale zekerheid. Deze uitkering is er om de sociale uitsluiting van de armen, chronisch zieken en gehandicapten tegen te gaan. De begunstigten hebben dus op deze wijze toegang tot de ziekteverzekering alsook recht op gratis medicijnen. Werkloosheidsuitkering en invaliditeitsuitkering vereisen ruime voorafgaande verzekeringsperiodes en zijn dus niet onmiddellijk van toepassing op terugkeerders"

Dat de eerste bestreden beslissing dus de ernst van de ziekte van verzoeker niet in twijfel trekt en erkent dat, zou Avonex niet toegankelijk zijn in Algerije, zou een verblijfsrecht moeten worden toegekend aan verzoeker;

Dat het advies van de arts-adviseur geen informatie bevat over de toegankelijkheid van Avonex, dat het louter algemene informatie vermeldt over medische zorgen in Algerije;

Dat het advies helemaal niet antwoordt aan de informatie aangehaald in de aanvraag 9ter volgens dewelke verzoeker de volle prijs van Avonex zou moeten betalen in Algerije, namelijk 2400€ voor drie maanden; dat het advies welk vermeldt dat verzoeker geen toegang zal hebben tot een werkloosheidsuitkering of een invaliditeitsuitkering;

Dat de bestreden beslissing dus niet op een adequate wijze is gemotiveerd gezien het niet individueel gemotiveerd naar de specifieke situatie van verzoeker en niet antwoordt aan de elementen die ter kennis werden gebracht van verwerende partij;

Dat het advies van de arts-adviseur gebaseerd is op « Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité Sociale, Le régime algérien de sécurité sociale, 2010, p.1-14 » ; dat deze informatie dus oud is van meer dan 5 jaar ;

Dat is de versie van 2015 geen sprake is van deze "Allocation Forfaitaire de Solidarité" (stuk 4);

Dat de andere bron waarop het advies gebaseerd is dateert van 2009; dat deze melding maakt van de "Allocation forfaitaire de solidarité"; dat het echter onduidelijk is wat de precieze voorwaarden zijn voor deze AFS;

Dat men kan lezen op een artikel van Le Financier van 6 oktober 2010 (stuk 5):

"L'allocation forfaitaire de solidarité (AFS) est attribuée aux personnes de plus de 60 ans et sans ressources, aux personnes handicapées qui n'ont pas un handicap à 100%, aux personnes atteintes de maladies chroniques invalidantes et aux femmes veuves ou divorcées ayant à charge des enfants en bas âge, sans revenu et très démunies socialement. » ;

Dat in een recent artikel van algerie-focus.com van 17 mei 2015 (stuk 6):

"Ils sont, d'abord, plus de 800 000 à vivre uniquement grâce à l'allocation forfaitaire de solidarité (AFS). Il s'agit d'une aide directe attribuée aux personnes de plus de 60 ans et sans ressources, aux personnes handicapées et dont l'invalidité est inférieure 100%, aux personnes atteintes de maladies chroniques invalidantes et aux femmes veuves ou divorcées ayant à charge des enfants en bas âge, sans revenus et démunies socialement. »

Dat op de jonge leeftijd van verzoeker, met een goede behandeling, de ziekte wel chronisch is, maar nog niet slopend; dat er dus blijkt dat hij geen toegang zal hebben tot AFS, wat de arts-adviseur erkent als zijnde de enige mogelijkheid voor verzoeker om toegang te hebben tot medische zorgen, met andere woorden tot Avonex;

Dat het artikel van algerie-focus.com rapporteert verder:

"D'autre part, plus de 514 000 jeunes algériens survivent également grâce au Dispositif d'aide à l'insertion professionnelle (DAIP). Ce dispositif consiste à insérer des chômeurs sans qualifications pour

une durée de deux années renouvelables deux fois. Ces chômeurs sont sans revenus et bénéficient de contrats d'insertion des diplômés (CID). Cependant, ils perçoivent une rémunération mensuelle dérisoire, dont le montant ne dépasse guère les 15 000 DA pour les diplômés de l'enseignement supérieur ! Cette mensualité ne dépasse en outre pas les 10.000 DA pour les titulaires d'un DEUA et pour les Techniciens supérieurs. Pis, les jeunes insérés dans le cadre des contrats formation insertion, placés en stage de formation, perçoivent une bourse ne dépassant pas les 4 000 DA par mois. Une misère atroce accable donc ces citoyens de seconde catégorie. »

Dat deze categorie dus geen recht heeft op AFS en dus ook niet op gratis medische zorgen; dat verzoeker dus geen recht zal hebben op gratis medische zorgen, zoals de 514 000 jongeren uit het artikel;

Dat de adequate behandeling dus niet toegankelijk zal zijn voor verzoeker in Algerije;

5.

Overwegende dat verschillende artikels wijzen op de rampzalige situatie waarin mensen met multiple sclerose zich bevinden in Algerije (zie bv. Stuk 7)

“C'est du moins le triste constat dressé par les membres de l'association 'El Michket' des personnes atteintes de la SEP qui se sont réunis en urgence, mercredi dernier, pour s'apercevoir, en désespoir de cause, que les sit-in en série organisés des années durant, les pétitions et requêtes adressées à l'administration ou encore les appels de détresse lancés par les malades eux-mêmes ne suscitent plus aucune compassion de la part des responsables de la Santé.

Pire, ces responsables continuent de faire la sourde oreille à toutes leurs doléances et n'affichent pas moins à leur égard une attitude des plus méprisantes chaque fois qu'ils les sollicitent. « Au lieu de procéder par voie de recrutement ou d'affectation au remplacement des spécialistes partants, l'administration hospitalière n'a trouvé d'autre solution que de nous annoncer la fermeture de son service de neurologie et nous orienter vers celui de la médecine interne du même Chu ou d'autres hôpitaux de la région Ouest lesquels éprouvent beaucoup de difficultés à prendre en charge leurs propres malades... » soulignera, sur le ton du dépit, Mlle Zaïdi Assia, présidente de l'association 'El Michket' en ne manquant pas de s'interroger sur cette nouvelle volte-face des responsables de la santé à Sidi Bel-Abbès qui trouvent toujours un subterfuge pour ne pas honorer jamais leurs engagements vis-à-vis des malades de la SEP.

A l'appui de son argumentaire, notre interlocutrice citera tout particulièrement la question de la rupture fréquente des stocks de médicaments destinés aux malades, notamment le Tysabri que l'administration hospitalière commande à minima à la pharmacie centrale prétextant des difficultés budgétaires pour l'achat de cette nouvelle molécule. « Pour l'année 2015, seuls trois malades sur les six nécessitant un tel traitement spécifique ont pu être programmés » déplorera-t-elle.

Le second problème évoqué par Mlle Zaïdi concerne la mise à disposition des malades de la nouvelle salle de rééducation et la piscine qui ne répondent pas encore à leurs attentes et à celles des kinésithérapeutes affectés sur place. « Ces deux installations attendent depuis des années d'être équipées en piste et en vélos émergées qui n'arrivent toujours pas.... Pourtant, poursuivra-t-elle, le jour de la visite à Sidi Bel-Abbès du ministre de la Santé, ces deux infrastructures ont été mises en service optimal, et après son départ le vide absolu ».

Dat het artikel concludeert: « La situation s'avère aujourd'hui des plus critiques à travers l'ensemble des wilaya du territoire national a-t-on relevé dans les déclarations des différentes associations de malades présentes à la réunion d'Alger » ;

Dat de adequate behandeling dus niet alleen ontoegankelijk is in Algerije, maar ook onbeschikbaar, zoals blijkt het dit artikel;

6.

Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze 'op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft'.

Dat teneinde een beoordeling te kunnen maken omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, aldus steeds de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient worden afgetoetst, in casu Algerije, aangezien het bestaan van het bepaalde reële risico in hoofdte van de aanvrager onlosmakelijk is verbonden met het gegeven of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Dat de bestreden beslissing aldus op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9ter §1,1° en 9ter §3,4° en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM.

7.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat in casu dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen gewag wordt gemaakt van de medische problematiek van verzoeker;

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt; Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit voorgaande bespreking is gebleken dat verweerster niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Dat bovendien verzoeker meent dat verweerster een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij de motivatie door te stellen dat de medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zouden zijn voor verzoeker."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.[...]"

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin hij heeft aangetoond met verscheidene verslagen van zijn behandelende neuroloog aan multiple sclerose te lijden en waarvoor hij een behandeling met Avonex nodig heeft. Hij heeft in de aanvraag erkend dat dit medicijn in Algerije beschikbaar is, doch heeft gesteld dat dit medicijn niet toegankelijk is. Hij heeft opgeworpen in de aanvraag dat hij niet zal kunnen rekenen op een tussenkomst vanwege de overheid

en bijgevolg de volle prijs van Avonex zal moeten betalen, zijnde 2400 euro per drie maanden. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een overzicht gevoegd van apotheek D'Aumale waaruit blijkt dat verzoeker zeer regelmatig Avonex koopt en waarin een kostprijs van 878 euro wordt vermeld. Bij de aanvraag voegde verzoeker eveneens een attest van een Algerijnse apotheek van 3 mei 2015 waarin wordt verklaard dat verzoeker niet door de sociale zekerheid zal worden ten laste genomen om zijn behandeling met Avonex verder te zetten omwille van de zeer hoge kostprijs van 2400 euro. Verzoeker vervolgt dat de eerste bestreden beslissing de ernst van zijn ziekte niet in twijfel trekt en erkent dat indien Avonex niet toegankelijk zou zijn in Algerije, een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Verzoeker meent dat het advies van de ambtenaar-geneesheer louter algemene informatie bevat over de medische zorgen in Algerije, maar dat het advies helemaal niet antwoordt op de informatie aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgens dewelke verzoeker de volle prijs van Avonex zelf zou moeten betalen, namelijk 2400 euro voor drie maanden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dus niet op adequate wijze is gemotiveerd gezien het niet individueel gemotiveerd wordt aangaande de specifieke situatie van verzoeker en niet antwoordt op alle elementen die ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde. Hij onderstreept eveneens dat de gemachtigde zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verder wijst hij erop dat de informatie die door de gemachtigde is gebruikt, dateert van 2010 en dus meer dan vijf jaar oud was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 29 juli 2015 het volgende heeft gesteld: *“ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan multiple sclerose type “remitting relapsing” en hiervoor best wordt opgevolgd door een neuroloog, de noodzakelijke medicatie bestaat uit interferon bèta-1 a wekelijks te injecteren.”* De ernst van de aandoening en de nodige opvolging door een neuroloog en wekelijkse injecties worden door de arts-adviseur dus aangenomen.

Volgens de arts-adviseur is deze behandeling niet enkel beschikbaar, wat in de aanvraag door verzoeker niet wordt betwist, maar ook toegankelijk. Hij heeft zich hiervoor gebaseerd op twee bronnen met name het *“Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité Sociale, le régime algérien de sécurité sociale van 2010”* en *“Country of origin information, Country sheet Algeria van mei 2009.”* Deze bronnen zijn inderdaad veel ouder dan het stuk dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft ingediend houdende een verklaring van een Algerijnse apotheker van 3 mei 2015 die zeer specifiek met betrekking tot verzoeker stelt dat de hoge kostprijs van het medicijn in Algerije niet zal gedekt worden. De Raad moet met verzoeker vaststellen, dat de gemachtigde op generlei wijze heeft geantwoord op dit voorgelegd stuk bij de bespreking van de toegankelijkheid en zich enkel op zeer oude en algemene informatie heeft gesteund om de stelling te schragen dat verzoeker zijn nodige medicijnen gratis zal kunnen verkrijgen. Nochtans kan de Raad niet vaststellen dat dit stuk van elke relevantie ontdaan zou zijn. In de nota met opmerkingen meent verweerder dat verzoeker niet dienstig kritiek kan leveren op het feit dat de arts-adviseur zich bij het verlenen van het advies steunde op bronnen van “enkele jaren oud”, nu verzoeker in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins informatie zou bijgebracht hebben waaruit zou blijken dat de medische zorgen moeilijk toegankelijk zouden zijn. Verweerder verwijst hierbij eveneens naar rechtspraak van de Raad in die zin. Echter, *in casu*, moet juist het tegenovergestelde worden vastgesteld nu bijlage 15 bij de aanvraag de voormelde verklaring van de Algerijnse apotheek van 3 mei 2015 betreft, zodat niet redelijkerwijs kan verdedigd worden dat geenszins informatie voorlag die gewag maakt van moeilijke toegankelijkheid van de nodige medische zorgen. De Raad kan enkel vaststellen dat de arts-adviseur in zijn advies aan dit relevant stuk gevoegd bij de aanvraag is voorbij gegaan, dat specifiek op verzoeker betrekking heeft en van recente datum was. Verweerder stelt in de nota dat met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen is rekening gehouden. Daargelaten de vraag of een attest van een apotheker een medisch verslag is, moet in het licht van de beoordeling van de toegankelijkheid met alle bij de aanvraag bijgebrachte dienstige stukken rekening worden gehouden, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Hieruit blijkt dat het advies van de arts-adviseur niet op adequate en zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en met een motiveringsgebrek is behept. Ook de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op dit advies van de arts-adviseur van 29 juli 2015, waarbij een onzorgvuldige totstandkoming en een motiveringsgebrek werden vastgesteld, is eveneens de eerste bestreden beslissing met hetzelfde motiveringsgebrek en dezelfde onzorgvuldige totstandkoming behept.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de country sheet Algeria van mei 2009, informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd, wordt gesteld dat de begunstigden van de “*allocation forfaitaire de solidarité* (forfaitaire solidariteitsuitkering)”, waarvan verzoeker betwist dat hij er zich zou kunnen op beroepen, “*can have their medicine refunded*”, ofwel dat hun medicijnen worden terugbetaald. De vraag in het licht van de toegankelijkheid stelt zich dan ook of verzoeker zijn door de arts-adviseur als noodzakelijk erkende medicatie zal kunnen voorschieten.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag, door dezelfde attaché en gelijktijdig betekend als de eerste bestreden beslissing, stelt verzoeker dat gelet op de onwettigheid van de beslissing tot ongegrondheid welke werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het bevel dat een rechtstreeks gevolg is van die beslissing, eveneens is behept met die onwettigheid.

De Raad meent inderdaad dat kan aangenomen worden dat de tweede bestreden beslissing een volgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing en door de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing eveneens kaduuk is geworden.

Bijkomend en ten overvloede weze aangestipt dat de Raad er na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing van uitgaat dat verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Hij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat hij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking of opheffing van het bestreden bevel tot gevolg heeft, kan het bevel in elk geval niet langer in het rechtsverkeer bestaan en past het eveneens om die reden het bevel voor de rechtszekerheid te vernietigen. (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES